

folkelige, ja, saa sluttede jeg mig jo betingelsesløst til det Standpunkt, der forfægtes af det ærede Medlem Hr. A. C. Meyer, saa var der intet at forhandle om. Der er kun noget at forhandle om, naar man mener, at Godsejerne har Rettigheder her, har lovmedholdelige Rettigheder, som Staten og det offentlige skylder at tage Hensyn til. Jeg har sagt, og jeg gentager det, at dersom der fra det offentlige Side blev vist Loyalitet og Respekt overfor disse Rettigheder, saa vilde det være let at faa Forhandling i Stand. Det eneste, vi beder om, er *fairness* og Loyalitet fra det offentlige Side. Saa kan jeg forsikre den højtærede Justitsminister om, at det vil være let at komme til en Ordning, som giver Almenheden, hvad Almenhedens er, men heller ikke glemmer at give Skovejerne og Kystejerne, hvad deres er.

Justitsministeren (Steincke): Hvis jeg skulde gøre Forsøg paa at tale lige saa *poetice et eleganter* som f. Eks. det ærede Medlem Hr. Holstein, saa vilde det gaa mig meget daarligt overfor den Henstilling, den højtærede Formand har fremsat om at gøre Forhandlingen saa hurtigt færdig som overhovedet muligt; thi det er en gammel Erfaring, at jo mere man søger at gøre sit Sprog akademisk og skønt, desto længere varer det i Regelen, inden vedkommende bliver færdig. Jeg vil derfor gøre mig al den Umage, jeg kan, for at tale saa løst og usammenhængende som muligt.

Det ærede Medlem Hr. Hans Jacob Sørensen var utilfreds med, at Naturfredningsforeningen kunde sætte Fredningsmyndighederne i Bevægelse i Henhold til denne Lov. Jeg kan ud fra det ærede Medlems Grundbetragtning, hvorefter han i og for sig finder, at Naturfredningsforeningen og dens Formaal er overmaade tiltalende, ikke forstaa, at han ikke kan indse, at det er rimeligt, at denne Forening, der særlig beskæftiger sig med og særlig interesserer sig for disse Opgaver, ogsaa faar en Opgave anvist, der maa siges at være saa rimelig som den: dog i hvert Fald at kunne følge det, der foregaar. Der er jo ikke ved dette Lovforslag givet Naturfredningsforeningen nogen som helst virkelig selvstændig Myndighed, der er kun givet den Adgang til at følge med i, hvad der sker.

Det ærede Medlem beklagede endvidere med Hensyn til § 22, at jeg ikke med et eneste Ord, sagde han, havde berørt de Udgifter, Udarbejdelsen af en samlet Fredningsplan nødvendigvis maatte medføre — saaledes forstod jeg i hvert Fald det ærede

Medlem. Det ærede Medlem maa imidlertid, hvad der i og for sig ikke er unaturligt under Hensyn til denne langvarige Debat, have været uopmærksom et Øjeblik; idet jeg udtrykkelig i min Tale i Gaar — det ærede Medlem kan læse Spalte 4161 — gjorde opmærksom paa, at det maatte jo, naar det drejede sig om Finanslovbevillinger og Initiativ fra Justitsministeren efter Konference med Finansministeren, være afhængigt af hvert enkelt Tidspunkts økonomiske Forhold, hvor vidt man kan gaa.

Det ærede Medlem mente endvidere, at jeg havde bebrøjet Besidderne af det brede Bondeland Mangel paa Gæstfrihed. Det ærede Medlem fandt Anledning til at pointere, at jeg udtrykkelig havde sagt „det brede Bondeland“, og tre Gange i Træk gentog det ærede Medlem dette Udtryk. Jeg ved ikke, om der deri skulde ligge noget om, at der var noget nedsættende fra min Side, naar jeg sagde „det brede Bondeland“. Jeg betragter ikke „Bønder“ som et mere nedsættende Udtryk end „Arbejder“ eller „Embedsmænd“ eller lignende, saa hvis der deri skulde ligge nogen som helst Opfattelse af, at der fra min Side skulde være noget nedsættende i dette Udtryk, saa er det ikke rigtigt. Hvis det ærede Medlem foretrækker et andet Udtryk, er jeg villig til at anvende det, medmindre han identificerer det brede Bondeland med Venstre.

Men jeg har i øvrigt aldrig rettet Bebrøjdelse mod Besidderne ude paa Landet for Mangel paa Gæstfrihed. Jeg har netop afvist hele den Betragtning af dette Lovforslag som et Spørgsmaal om større eller mindre Gæstfrihed eller større eller mindre Humanitet. Jeg har sagt, at det er ikke det, det drejer sig om for en Lovgiver, at fremme Humanitet eller Gæstfrihed. Det, det drejer sig om for Lovgivningsmagten, er at fastsætte de naturlige Grænser for, hvor der bør være Adgang for Almenheden, og hvor der bør være fuldkommen Privatejendomsraadighed, og det, det drejer sig om, er ikke Spørgsmaalet om større eller mindre Venlighed, Elskværdighed, Gæstfrihed eller Humanitet fra Ejeren Side.

De Udtalelser, det ærede Medlem Hr. H. F. Ulrichsen fremsatte, foranlediger mig ikke til noget særligt Svar. Skulde det være noget, skulde det nærmest være en Tak for den forstaaende Maade, hvorpaa den ærede Ordfører igen i Dag optraadte. Det samme gælder de andre ærede Ordførere, de ærede Medlemmer Hr. Niels Petersen og Hr. A. C. Meyer. Jeg deler ganske de Betragtninger, de to ærede Medlemmer fremsatte om den rette Vurdering af Fællesin-